

1.

İstanbul'da yaşıyor olmakla İstanbul'da ölüyor olmak arasında fark kalmadı, dedi hiç tanımadığım bir kadın. Uzun sarı saçları vardı ve ağlıyordu sanırım.

Rüya gördüğümü sonradan anladım.

2.

Böyle bir hayatı seçenlerin alışması gereken şeylerden birisi de, insanın uyandığı anda kapıldığı o tuhaf şaşkınlıktır. Bazen nerede olduğunuzu hatırlayamazsınız, bazen de kim olarak uyandığınızı. Rahatsız edici bir unutkanlık değildir bu. Uyku mahmuru beyniniz henüz pelte kıvamında olduğundan, kendinizi tasasız, lekesiz, bembeyaz bir boşlukta bulursunuz. Sırtınızdaki tüm yüklerden kurtulur, yere konmaya direnen bir kuş tüyü kadar hafiflersiniz. O boşlukta henüz yanlış kararlar verilmemiştir. Kötü haberler duyulmamıştır. Geriye dönüşü olmayan adımlar atılmamıştır.

Hiçbir şey bozulmasın diye nefes alıp vermeye çekinirsiniz.
Fakat hatırlamak da unutmak gibi beyninizin size danışmadan gerçekleştirdiği eylemlerden biridir.
Hele sokak kapısı inatla yumruklanıyorsa.

3.

Kiraz...

Gözümü açar açmaz tavandaki küf lekelerini gördüm. Her gün biraz daha kabaran yosun yeşili kabarcıklar hangi evde olduğumu hatırlamama yetti. Gülbahar Sokak, dört numaralı bina, yedinci kat, kırk yedi numara. Kiraz'ı beklerken uyuyakalmış olmalıydım. Kabarcıklara bakmamak için gözlerimi tekrar kapadım ve bu evi, Kiraz'ı, yağmurları, hatta tüm şehri aklımdan tamamen silip atmanın bir yolu olup olmadığını düşündüm. Çok fazla seçenek yoktu. Elimden geleni yapıyordum zaten. Güm güm ses dayanılmaz bir hal alınca battaniyeyi omzuma attım, ayaklarımı sürüyerek gidip kapıyı açtım.

Kiraz, hayal kırıklığını gizlemek için çaba harcayan insanlardan değildi. "Hazırlanmadın mı hâlâ?" dedi. "Hazırlanmamışsın..." diye ekledi gittikçe alçalan bir sesle. "Çizmelerimi çıkarmaya çok üşendim, ben burada bekleyeyim seni."

"Olmaz öyle," dedim. Bir süre kapının ağzında durup anlamsızca birbirimize baktık. Ben uyku sersemiydim, Kiraz ise hep böyleydi. Uzun uzun esnedim ve mutfığa sürükledim kendimi. "Yağmur yağıyor mu?"

"Hayır, ama her an başlayabilir. Gitmek zorunda mıyız Giray Abi? Gitmesek olmaz mı?"

"Olmaz. Senin iyiliğin için gidiyoruz."

"Tamam da ne işe yarayacak?"

"Heriflerle oturup sakince konuşacağız. Her şey yoluna girecek, merak etme." Kahve makinesinin düğmesine bastım. Ağzıma iki tane aspirin atıp ağır ağır çiğnedim. Gözlerim kamaştığı için bir süre yutkunamadım ama uykum açılır gibi oldu.

"Herifleri bilmiyorsun," diye mırıldandı Kiraz. Peşimden mutfığa geleceğine içeri kaçmıştı. Tavırları bir garipti bu sabah. Hem her zamanki gibi hızlı konuşmuyordu, hem de benimle göz göze gelmemeye çalışıyordu sanırım. Mutfak kapısından başımı uzatıp ne yapıyor diye baktım.

Kiraz'ın ince kolları, uzun bacakları, düğme gibi bir burnu ve neredeyse şeffaf bir teni vardı. Bilekleri hep sıra sıra bileziklerle, parmakları da boy boy yüzüklerle dolu olurdu. Bir seferinde, "Barış Manço'ya mı benzemeye çalışıyorsun?" diye sorduğumda en saf haliyle, "Kimdi o Giray Abi, hani şu uzun saçlı şarkıcı adam mı?" diye cevap vermişti ve ben de takılmaktan vazgeçmiştim. Avuç kadar odanın içinde buz pistinde kayarcasına hareket etmesini izledim. Parmak uçlarına basarak dolanıyor, önüne çıkan her eşyaya çok ilginç bir şeye rastlamış gibi merakla dokunuyordu. Çizmelerini kapının kenarına bırakmıştı ama kırmızı paltosu hâlâ üzerindeydi.

"İçimde kötü bir his var," dedi kendi kendine. Onu seyrettiğimin farkında değildi. "En iyisi hiç gitmemek."

Kahve makinesinin başına geri döndüm. Kiraz, yabancı bir gezegende hiç ilgisini çekmeyen insanların arasına düşmüş ve başka çaresi olmadığından bu durumu kabullenmiş gibi davranırdı. Kendisine seçtiği rol buydu. Arada sırada en olmadık şeylere sevinirdi ama heyecanı çok çabuk geçirdi. Şimdiki hali ise farklıydı. Daha önce hiç görmediğim bir gerginlik vardı üzerinde. Başta ne olduğunu çözememiştim ama sonunda anladım. Korkuyordu.

"Niye bu kadar korkuyorsun?" diye seslendim içeriye. Cevap vermedi. "Korkacak bir şey yok. Hem biraz kafanı çalıştırsaydın, gitmek zorunda kalmazdık."

"Ne olur sen de babam gibi konuşmaya başlama."

"Doğrusunu istersen, bu aralar babana hak vermeye başladım."

"Belki de yaşlanmaya başladın," dedi öfkeyle.

Dünden kalan ekmekten iki kalın dilim kestim.

“Ya tamam, şaka yapıyorum,” dedi sessizlik biraz uzayınca. “Hemen kızılıyorsun.”

Kızacak bir durum yoktu. Otuz beş yaşına gelmiştim ve benimle aynı yaşlardaki insanlardan çok çabuk yorulur olmuştum. Kiraz yirmi bir yaşındaydı sanırım. Arkadaşım desem, değildi. Yatağa atmayı hedeflediğim birisi de değildi. Yine de hayatımda ufak bir köşeyi sahiplenmesine ses çıkarmamıştım. Sokakta peşinize takılıp sizi evinize kadar takip eden, davet beklemeden içeri girip en sıcak yere yerleşen, bunu da en doğal hakkıymış gibi yapan kedilere benziyordu. Haklıydı, belki de yaşlanmaya başlamıştım.

“Aç mısın?” diye sordum.

“Kahvaltı edip geldim.”

İki yumurtayı hızlıca sütle çıırtım. Göz kararıyla şeker ve bir iki damla vanilya ekleyip parmağımınla tadına baktım. İnsan bir sürü şeye üşenebilir ama evde vanilya bulundurmaya asla ihmal etmemeli. Ekmekleri yumurtalı karışıma batırdım ve parçalanıp dağılmalarına fırsat vermeden çıkardım. Tavada bir parmak tereyağı eritip dilimleri altın sarısı olana kadar kızarttım. Buzdolabında, kavanozun dibinde biraz çilek reçeli kalmıştı, onu da üzerlerine paylaştırdım. Soğuk reçel, sıcak ekmeklerin üzerinde kendini salınca mutfağı güzel bir koku kapladı.

4.

Mikroskopik bir dairede yaşamanın birtakım faydaları olduğunu kabul etmem gerekir. Mesela uyku sersemiyken kalkıp kapıyı açmak, mutfağa gidip kahvaltı hazırlamak ve geri dönmek için toplam on adım atmak yetiyordu. Kışın en soğuk gününde bile orta boy bir elektrik sobası bütün evi ısıtıyordu. İkide bir kesilen sular dışında pek bir derdim yoktu aslında. Tek bir odanın içinde uyuyup uyanmaya, yemek yemeye ve her işimi görmeye hiç zorlanmadan alışmıştım.

Kiraz, ekmeklerin kokusunu duyunca itiraz etmekten vazgeçti. Tabakları elimize alıp pencerenin önünde yemeye başladık.

“Babana anlattın mı?” diye sordum.

“Deli misin, öldürür beni. Kızlarla sinemaya gideceğiz diye yalan uydurdum. Tabii bin tane laf işittim, sabahın köründe sinema mı olmuş da, dükkânda duracağıma sürekli gezip tozuyormuşum da, aklım bir karış havadaymış da...”

Sanırım babasının haksızlık ettiğini söylememi bekliyordu ama benden ses çıkmadı.

“Sen nasıl bir yalan uydurdun peki babama?” diye sordu.

“Çözmem gereken bir sorun var, dedim. Ayrıntıya girmedim, o da üstelemedi. İnsan ustasına yalan söylemez.”

“Peki biraz süt var mı? Bu kahve zehir gibi olmuş.”

5.

Evin küçük olmasına alıştığım gibi, camlara yapışan çamur kıvamındaki pisliğe de alışmıştım artık. Haftalardır gökyüzü hep griydi. Buzlu camdan yapılmış dev bir fanusun içine hapsolmuş böcekler gibi yaşıyorduk. Fanusun dışında güneş ışığı ve bol miktarda oksijen vardı, ama biz bu gri gökyüzüyle idare etmek durumundaydık. Gri gökyüzüyle ve onun yapışkan tortusuyla.

Penceremin tam karşısındaki iki beton yığınının bile alışmıştım. Birbirinin eşi, onar katlı, kurşun grisi iki bina. Anladığım kadarıyla, ikisi de yetmişlerde devlet dairesi olarak kullanılmış ve yıllar önce terk edilmişti. Bazen ışık belirli bir açıdan vurduğunda, çürümeye başlamış bir ofis sandalyesinin bacağı ya da devrik bir dolabın metal kulpu, kırık camların arkasındaki karanlıkta bir an için parlar ve hemen kaybolurdu. Üzerlerine damga pulları yapıştırmış mühürlü kâğıtlar, rüzgârlı gecelerde gökyüzüne doğru yükselir, rüzgâr dindiğinde birkaç sokak öteye kar gibi yağardı. İkiz binaların niye boş durduğunu soracak kadar meraklı değildim. Zaten hatırlayan birisini bulacağımı da hiç sanmıyordum.

İki beton bloğun arasındaki boşluktan ufka kadar uzanan alçak tepeler görünürdü. Yedi tepeli İstanbul'da, her mevsim bölünerek çoğalan mahallelerle kaplı böyle yüzlerce tepe vardı. İkişer-üçer katlı, çok yakında daha yüksek olmayı hedefleyen, derme çatma binlerce apartman. Kiremit kırmızısı, boncuk mavisi, fare sarısı yığın yığın evler ve hepsi aynı yöne kafasını çevirmiş bir örnek çanak antenler. Uzaktan bakınca binalar birbirine yapışıp tek bir kütle halini almış gibi dururdu. Çimentodan, tuğladan, demirden ve sıvadan oluşan, yayvan bir kütle. Yer yer, patlamaya hazırlanan bir sivilce gibi sivrilir, apartmanların arasından gökde-len özentisi bir toplu konut projesi fırlardı. Görünürde tek bir ağaç yoktu. İstanbul, hiç uyumayan şuursuz bir organizma misali bütün otları, çimenleri, dalları, yaprakları çiğneyip yutmuştu.

“Haberleri açsak mı?” diye sordu Kiraz.

Gözü uzaktaki bir öbek binanın arkasından yükselen dumanlara takılmıştı. Dün gece gökyüzünü aydınlatan alevler kaybolmuştu ama duman bulutu sabaha kadar iyice şişip kabarmıştı. Yıldızsız gecelerin karanlığında sinsice parlayan yeşilimsi bir renge vardı bu dumanların. Belki de şehrin ışıkları yüzünden insanın gözüne öyle görünüyordu, bilmiyorum. Şimdi bakınca sıradan kapkara bir dumandı işte. Adını bile bilmediğimiz kimyasalların karanlıkta renk değiştiren dumanları.

“Haberleri diyorum, açayım mı biraz?”

“Boş ver haberleri,” dedim. “Hani hemen çıkacaktık?”

“Her yeri yakacaklar mı böyle?”

“Niye yaksınlar durup dururken?” dedim. Çok da emin de-ğildim aslında. Hiç kimse değildi. Askeri bir proje olduğu için ayrıntılar sır gibi saklanıyordu. Anladığım kadarıyla birtakım mahalleler ne olduğu açıklanmayan bir salgın tehlikesine karşı önlem olarak boşaltılıyor ve kontrollü yangınlarla temizleniyordu. İlk seferinde, olağanüstü bir durum demişlerdi. İkincisi, kesinlikle sonuncusu olacaktı. Üçüncüsünden sonra saymanın anlamı kalmamıştı.

Kiraz'ın beyni tekinsiz bir konudan diğerine atlıyordu. “Gi-ray Abi, hiç gitmesek mi?”

“Yahu niye bu kadar büyüttün? Heriflerle konuşup iki dakika halledeceğiz. Ama gelmek istemiyorsan burada otur, beni bekle. Bir saate dönerim.”

“Aklımı mı kaçırdın? Tek başına gitmene razı olur muyum hiç?”

Ekmekleri hızlıca mideye indirdik. O tabakları mutfığa taşıırken ben de boğazlı siyah bir kazak ve kalın çoraplar giydim. Hava dünden daha soğuk görünüyordu. Elektrik sobasını fişten çektim. Son olarak yatağın şiltesinin altına sakladığım zarfı alıp cebime tıktırdım.

6.

Trafik tamamen kilitlenince Taksim Meydanı'nın biraz ilerisinde minibüsten inmek zorunda kaldık. İner inmez, kaldırım işgal etmiş iki çekçeğin arasında bulduk kendimizi. Bir tanesi eski model cep telefonları satıyordu, diğeri çifti beş liraya kadın terlikleri. İkisinin de tekerlekleri neofosforlu halkalarla süslüydü. Aydınlıkta bile aşırı parlak görünen ve uzun süre bakınca insanın başını ağrıtan şu çirkin ışıklar hangi aralık dört bir yanımızı sarmıştı, hatırlamıyordum. Yıllar önce afili bir minibüsün arka tamponunda ilk örneklerini gördüğümde gülüp geçmişim. Sonra sinsice her yere yayılmışlar, en pahalı dükkânların şık vitrinlerine bile sızmışlardı.

Çekçeklerin neofosforları düzenli aralıklarla pembe, sarı ve mor renkler saçarken, terlikçinin kış tarafındaki hoparlörler, insanın kulaklarını patlatacak bir seviyede müzik yayınına başladı. Kırmızı ışıkta durmuş beklerken ben de Taksim Meydanı'ndaki binlerce kişiyle birlikte Bülent Ersoy'un ameliyat öncesi sesinden Baharı Bekleyen Kumrular'ı dinledim. Bir yandan da İstanbul'un Bülent Ersoy'a nasıl benzemeye başladığını düşündüm. O da es-

kisine kıyasla daha heybetli ve daha gösterişliydi. Ve o da artık gerçeküstü sayılacak bir seviyeye yükselmişti.

Kiraz yanımdan ayrılmıştı, “Beni bekle,” diye seslendim ama o gürlüktüde duymadı. Önümdeki insanlar, ucuz terliklere ve telefonlara yaklaşabilmek için birbirlerini iteklerken aralarından sıyrılmaya çalıştım. Bir-iki dirsek yediğimde hiç duraksamadım, ben de aynı şekilde yanıt verdim.

Otobüs duraklarının arkasındaki beton duvara, kırmızı sprey boyayla ve sağa yatık iri harflerle şöyle yazmıştı birisi:

İstanbul, bağırsak sancularıyla sürekli şişen şehir.

Bir zamanlar Taksim Parkı'nın olduğu yerdeki inşaat çukuru ve şantiye binaları yüksek bir duvarla çepeçevre kapatılmıştı. Birbirine yapışık, apartman irisi video ekranlarından oluşan dev bir duvar. Ekranlar o kadar büyüktü ki, 24 saat boyunca hiç durmadan değişen görüntülere dalıp gitmemek için kör olmak gerekirdi. Önüne bakarak yürümeye çalışanlar bile sonunda dayanamaz, kendilerini tepede sürekli değişen reklamlara, tanıtım filmlerine ve haber bültenlerine kaptırırdı.

Kiraz'la dibinden yürüdüğümüz duvarda, tüm görüntüyü kaplayan siyah bulutların arasından kanlı harfler yükseldi:

Büyük Deprem'e 18 gün 11 saat 02 dakika 18 saniye kaldı...

17 saniye...

16 saniye...

Bunun Valilik tarafından hazırlanmış bir uyarı mesajı değil de, “Büyük Deprem” adında bir televizyon dizisinin reklamı olduğunu anlamam 18 saniyeden daha uzun sürdü. Ekranda siyah saçlı, kara kaşlı, asık suratlı bir adam çıkınca yazılar da değişti:

Kenan geri döndü. Büyük Deprem'e hazır mısınız? 57 saniye...

56 saniye...

55 saniye...

Komşu ekrandaki görüntüler biraz daha aydınlıktı. Anne, baba, sarışın iki çocuk ve altın rengi tüylü bir köpekten oluşan

mutlu aile, yemyeşil bir tepenin üzerinden kameralara doğru koşmaya başladı. Tepelerinde zarifçe uçuşan cümleler, şehir merkezine sadece yirmi iki dakika mesafede yepyeni bir hayatın bizleri beklediğini müjdeledi. Bir sonraki görüntüde, etrafı otobanlarla çevrili, otuz katlı apartman blokları vardı. Havada uçuşan cümleler, yapıların depreme dayanıklı olduğunu ve her keseye uygun dairelerin satışa sunulduğunu haber verdi. Ayrıca yağmurdan korunaklı ortak kullanım alanları, küçük bir alışveriş merkezi ve sinema salonları sayesinde yaşam kalitemiz de yükseltecekti. Golden-Han Rezidansları.

Eskiden bilimkurgu filmlerinde buna benzer görüntüler olurdu. Dünyada yaşanacak yer kalmadığı için insanları Mars'ta ya da daha uzak bir gezegende konforlu, temiz ve ayrıcalıklı kolonilere davet eden reklam filmleri. Aklıma onlar geldi.

Bazen kafamı kaldırıp etrafa bakındığımda çok tuhaf bir hisse kapılıyordum. Seyretmek istemediğim bir filme ait dekorların içine hapsoldüğüme dair boğucu bir his. Doğduğum şehir nasıl bu hale gelmişti, anlayamıyordum. Gökyüzünde hangi yıldız yerinden bir milim oynamış, hangi kara delik yönünü şaşırılmıştı da, İstanbul bir türlü son nefesini veremeyen bu canlı cesede dönüşmüştü?

Ve o zaman şöyle avutuyordum kendimi: Paralel evrenlerden birinde başka bir şehir vardı. Neofosforlu ışıkların, video ekranlarının, kuş leşlerinin, bu çamurun, bu zehrin olmadığı başka bir İstanbul. Arada sırada gökyüzünde güneşin görüldüğü, çimlerin yeşerdiği, hayattan çok bunaldığınızda yaşlı bir ağacın gölgesinde yarım saat kestirebileceğiniz ya da en sevdiğiniz romandan iki-üç sayfa okuyabileceğimiz başka bir şehir. Bize neredeyse tıpatıp benzeyen, ama belki de bu kadar mutsuz olmayan insanların yaşadığı, başka bir İstanbul.

Soğuk bir rüzgâr esince Kiraz'ın saçları havalandı. İkimiz de önümüzü ilikleyip ellerimizi ceplerimize soktuk ve yürümeye devam ettik.

Yıllar önce uğursuz bir pazar sabahı çıkan yangında, Tarlabası'nın kimsenin bilmediği bir köşesindeki eski bir kilise, içindeki kırk yedi kişiyle birlikte yanıp kül olmuştu. Kulaktan kulağa yayılan bir söylentiye göre, durup dururken yere devrilen mumlar yüzünden çıkmıştı yangın. İtfaiye kamyonları dar yollardan geçemeyince bir türlü olay yerine ulaşamamış, felaket hızla büyümüştü. Sadece kilise değil, arkasındaki sekiz-dokuz sokağı kaplayan bütün binalar, eski bir iplik fabrikası ve üç katlı otopark da kül olmuştu.

Alevlerin yok ettiği bölge, sanki iyileşmeyen bir yanık yarasıymış gibi yıllarca el değmeden kalmıştı. Belki uğursuzluğa inandıklarından, belki de ekonomik olarak bir getirisi olmayacağını düşündüklerinden, mal sahipleri enkazı temizleyip yerine yeni binalar dikmeye yanaşmamıştı.

Çok geçmeden şehrin göbeğindeki bu kocaman boşluk, başka hiçbir yere sığmayacak hurdaların atıldığı bir çöplük haline aldı. Birkaç kilometre uzaktaki opera salonunun eski dekorları bile depolara sığmayınca buraya yığılıp çürümeye terk ediliyordu. Çöplerin arasında yavaş yavaş hayat belirtileri de başladı. İlk olarak uyuşturucu satıcıları, yıkıntıların diplerindeki kovukları kendilerine mekân edindi. Zamanla karaborsacılar, sonra da işportacılar onlara katıldı. Louis Vuitton çantaların, Rolex saatlerin ve Calvin Klein çamaşırların en iyi taklitlerinin burada bulunduğu duyulunca, Tarlabası'ndaki çöplük, İstanbul'un dört bir yanından insanların akın akın geldiği bir semt pazarına dönüştü.

Halk buraya "Kara Pazar" adını takmıştı. Hem ilk kurulduğunda karaborsa malların satıldığı bir pazar olduğu için, hem de yangın bir pazar günü çıktığı için. Bir yıl geçmeden işporta tezgâhlarının yerini derme çatma dükkâncıklar, taklit ürünlerin yerini ise yerli ucuz markalar aldı ama çarşının adı değişmedi.

Yolun kıyısında dip dibe sıralanmış çekçeklerin ve onların bir önceki modeli olan motorsuz işportaların arasından geçip kalabalığın olduğu tarafa doğru yürüdük. Molozların üzerinden sekerek ilerleyen Kiraz'a yetişmeye çalışırken az kalsın bir şeye takılıp düşecektim. Kırık dökük eski dekor parçaları dört bir yana saçılmış ve pazaryerinin maskotu olmuştu. Balo sahnelerinden kalma kristal görünümlü dev avizeler, Roma dönemine ait plastik sütunlar, tekerlekli bir Truvaati ve hortumu kopmuş bir fil, uzaktan hâlâ çok görkemli görünüyordu. Yakından bakınca Çin malı ucuz oyuncaklardan pek bir farkları yoktu aslında. Kırmızı kumaşları paramparça olmuş iki sıra konser salonu koltuğu, alışveriş yaparken yorulanların azıcık oturup soluklanmaları için park bankı niyetine kullanılıyordu.

Biraz daha yürüyünce kendimizi esas çarşının ağzında bulduk. Adi plastikten, tenekeden, muşambadan ve her türlü inşaat artığından geçekundu stilinde yapılmış neredeyse yüz dükkân, alt alta, üst üste, iç içe geçerek Kara Pazar'ı oluşturuyordu. Çarşı esnafı bu kutu kutu dükkâncıklara kabine adını takmıştı. Kabin sözcüğünden esinlenmişlerdi sanırım. Dükkânların bazıları elektrikli süpürge hortumuna benzeyen tüp geçitlerle birbirine bağlıydı. Çarşı, biraz daha ileride rasgele açılmış deliklerle, rampalarla, tünellerle ve derme çatma merdivenlerle, otoparkın yangından sağlam kurtulan yeraltındaki katlarına doğru yayılıyordu.

Bazılarına göre üç boyutlu bir çöp yığınıydı burası, bazılarına göre ise, şehrin en işlek alışveriş merkezi. O kadar işlekti ki, kabinelerin kiralanması ve satışı için bir emlak borsası bile oluşmuştu. Bir veya iki gözlü kabineler Kapalıçarşı'yı aratmayacak fiyatlara el değiştiriyordu.

Dükkânların arasından kıvrılıp dört bir yana doğru açılan daracık sokaklarda ilerledik. Elbiseler, ayakkabılar, kremler, parfümler, bilezikler, küpeler, kolyeler ve cep telefonları çıktı karşımıza. Perukların, plastik tokaların, yemek takımlarının, çorapların, kedi mamalarının ve papağanların arasından geçtik. Sonra tekrar cep

telefonları, dantel masa örtüleri, plazma televizyonlar, LED televizyonlar, LCD televizyonlar... Neofosforlu tabelalar yerdeki su birikintilerini her adımda başka bir renge boyuyordu.

Kiraz, insanların arasından zahmetsizce geçerken ben bolca dirsek ve omuz darbesi yedim. Aklıma kapkaççılar geldi, zarfi kimseye belli etmeden pantolonumun cebinden çıkarıp montumun iç cebine koydum ve önümü tekrar ilikledim.

İnsan selinin içinde ilerleyebilmek için kalabalıkla birlikte hareket etmek zorundaydık. İki adımda bir hep birlikte durup karşıdan gelen bir güruha yol vermemiz ya da onların bize yol vermesini beklememiz gerekiyordu. İlk duraklamamız dönercilerin hizasına denk düştü. Koskoca çarşıda, dört rakip dükkânın yan yana dizili olmasının mantığını çözemedim. Kızgın yağ ve yanık et kokuları üstümüze sinerken yürümek için sıramızı bekledik. Birkaç metre daha ilerlediğimizde kendimizi havada uçuşan baloncukların ortasında bulduk. Bir kabinenin çatısından bir diğerine sıçrayarak tepemizde koşuşturan veletler, deterjanlı suya batırdıkları tel halkalardan üzerimize köpük üflüyordu. Kalabalığa karşı koymaktan vazgeçip kendimi akıntıya bırakmaya çalıştım. Dört sokağın birleştiği göbek gibi bir yerde durup kimseye çarpmadan biraz soluklandım. Elektrik direklerine iştirilmiş el ilanlarına baktım. Ev arkadaşı arayanlar, böcek öldürme ve su deposu temizleme şirketleri, TOEFL'a hazırlık dersleri. Derin bir nefes alıp yeniden kalabalığa daldım. Kiraz sekiz-on metre önümden gidiyordu. Biraz ileride öfkeli bir grup, fındık fıstık satan bir çekçeke bağırıp çağırıyordu. Çaresiz, kenara çekildik ve yolu tıkayan çekcekin geçmesini bekledik. O sırada cep telefonu kabinesinden dışarı fırlayan bir kızcağız çığlıklar atarak üzerimize doğru koşmaya başladı. Tostçuda yemek molası vermiş bir trafik polisi görüp koluna yapıştı ve dükkâna sürükledi. Çığlıklarının arasında ne dediği pek anlaşılmıyordu. Yanımdaki yaşlı teyze, "Yetiş, yetiş, adam öldürüyorlar, diyor," diye "açıklama" yaptı. Dükkânın içinde neler olduğunu görmeye çalıştık

ama yerimizden kimıldayamadığımız için beceremedik. İki delikanlı, iriyarı bir adamın kollarına girip dışarı çıkarttı. Adam bir eliyle kafasını tutuyordu ve suratının sağ tarafı kandan kıpkırmızı olmuştu. Delikanlılara gayet sakin bir sesle arabasını nereye park ettiğini tarif etti. Bir anda parmaklarının arasından kanlar boşalmaya başlayınca gözlerimi kapadım.

Yakınımdaki insanlar hareketlenince gözlerimi açıp kalabalıkla birlikte yürümeye başladım. Kiraz'ı gözden kaybetmek üzereydim. Arkasından bağırdım ama kalabalığın gürültüsü sesimi bastırdı. Olup biteni fark etmemişti; ayakları yere değmeyen bir uyurgezer gibi kayıp geçiyordu insanların arasından. Birkaç kişiyi dirsekleyip adımlarımı hızlandırmaya çalıştım.

Yol ikiye ayrıldığında Kiraz'ın hangi yöne saptığını kestirmeye çalıştım ama arkamdan gelenler durmama fırsat vermedi. Beni itekleyenlere, iteklemekle yetinmeyip üstüne bir de azarlayanlara dönüp tekme yumruk girişmemek için kendimi zor tuttum. Tepem atmak üzereyken birisi elimi tutup beni iki kabinenin arasındaki boşluğa çekti.

"Geldik sayılır," dedi Kiraz. "Buradan daha çabuk gideriz."

8.

Bir kasap dükkânının önünde durduk. Tabelasında, iki tane kırmızı gülün arasında çirkin bir el yazısıyla Goncagül Et Sarayı yazıyordu. Vitrinde, bütün deliklerine plastik güller tıktırılmış yağlı bir hayvan, bacaklarından kancaya asılıydı. Güller kesinlikle plastikti, ancak floresan lambanın altında tuhaf bir şekilde parlayan kütlelerin gerçek bir koyuna ait olup olmadığına bir türlü karar veremedim. Kapının yanındaki oluktan yere ne olduğunu düşünmek bile istemediğim kahverengi bir sıvı akmaktaydı.

"Nereden buldun burayı?" diye sordum.

"Bir arkadaşımдан duydum. O da bir arkadaşından duymuş."

Girişteki boncuklu sinek kovar perdeye baktım. Kiraz'ın nasıl arkadaşları olduğunu tahmin etmeye çalıştım, ama hayal gücümün yetersiz kalacağına karar verdim.

“İçeride gerekmedikçe lafa karışma olur mu?” dedim. “Bırak ben konuşayım.”

“Karışmam,” dedi Kiraz. “Zaten ne söylesem işe yaramaz.”

9.

Beyaz saçlı, şişe camı gözlüklü herif, dükkânda müşteri olmadığı için sandalyesine kurulmuş, çayını içmekteydi. Gazetesini tek elle tutabilmek için özenle dörde katlamıştı. Üzerindeki önlük, defalarca yıkansa da çıkmayacak kan lekeleriyle doluydu.

Et almaya gelmediğimizi tahmin etmiş olacak, çay bardağını dudaklarına götürürken kendi kendine bir şeyler homurdandı. Sonra biraz daha yüksek bir sesle kimi aradığımızı sordu.

“Neydi konuşacağımız herifin adı?” diye fısıldadım Kiraz'a.

“Bilmiyorum ki,” diye geri fısıldadı.

“Alt kata ineceksiniz,” dedi herif bıkkın bir sesle. Arkasındaki duvarda asılı saatli maarif takviminin altına uzandı, kapı ziline benzeyen bir düğmeye bastı. Bir yerlerde bir kapının açılmasını ya da en azından bir ses çıkmasını bekledim. Hiçbir şey olmadı.

“Kardeşim, özel davetiye mi istiyorsun? Akşama kadar dikilecek misin karşımda?”

“Nereden ineceğiz?” diye sordum.

Kafasıyla köşedeki deliği işaret etti.

“Ya bizi buzluğa sokup kapıyı üzerimize kilitlerse?” diye fısıldadı Kiraz. Herifin bizi rahatlıkla duyuyor olma olasılığı pek de umurunda değildi. “Nerede olduğumuzu kimse bilmiyor!”

“Saçmalama,” dedim ama bir an için kafamda sinir bozucu görüntüler canlanmadı desem yalan olur. Kara Pazar'ın en karanlık sokaklarından birindeydik. Buralarda insanın başına her türlü bela gelebilirdi, kimse de gıkını çıkarmazdı.

Çok geçmeden boş yere endişelendiğimizi anladık. En azından buzluk konusunda. Şeffaf plastik şeritlerin perde gibi örttüğü deliğin diğer yanında her basamağı ayrı sallanan uyduruk bir merdiven vardı. Alt kata, karanlık bir tünele indik.

“Kapı ne tarafta?” diye sordum Kiraz'a. Önümü zor görüyordum.

“Bilmiyorum,” dedi Kiraz. Hâlâ fısıldıyordu. “Ben geldiğimde yukarıda konuşmuştuk. Giray Abi, eve dönsek daha iyi olmaz mı?”

10.

Kapıyı açan genç herif kesinlikle hayatının bir döneminde profesyonel olarak güreş yapmıştı ve büyük olasılıkla şimdi de hobi olarak devam ediyordu. Boyu benden kısaydı, omuzları ise kapının eninden genişti. Yuvarlak suratının ortasından fişkıran burun kıllarını tek tek sayabilirdim. Kolsuz beyaz bir atletle yeşil bir Adidas eşofman altı giymişti. Paçaları en az bir karış uzun kaldığından yerleri süpürüyordu. Bizi bir süre inceledikten sonra odadaki ikinci kişi de görstün diye yana çekildi. Oturduğu yerden kafasını uzatmış bize bakan bir herifle göz göze geldim.

“Dizi çekiyoruz anacım,” dedi kalın bir sesle. “Prova var, sete girmek yasak.”

“Bir para işi varmış, onu konuşacaktık,” dedim. İçeride çalan müziğin sesi o kadar yüksekti ki herifin beni duyup duymadığına emin olamadım. Suratı bir milim bile oynamamıştı.

Arkama saklanmaya çalışan Kiraz'ı kolundan tutup yanıma çektim. “Birkaç gün önce arkadaşşımla görüşmüşsünüz...”

“Evet, tanıdım.” Uzun uzun başını salladı ve güreşçiye bizi içeri almasını söyledi.

Oda, bir belediye otobüsünden daha geniş değildi. Küçük bir divan, formika bir mutfak masası ve üç tane plastik kantin iskemlesi zor sığmıştı. Divanın arkasında kuşe kâğıda basılı bir poster asılıydı: Dikiş sepetinin içinden kafasını çıkarmış üç yavru kedi.

Sigara dumanından sararmış tül perdeler rüzgârda hafif hafif salınıyordu. Yerin altında rüzgârın işi ne diye düşünürken tavandaki pervaneyi fark ettim.

Patron, “Buyur geç şöyle,” diye karşısındaki iskemleyi gösterdi.

Divanla masanın arasına sıkışmış sandalyeye sığabilmek için epey uğraştım. Montumu çıkarmak istedim ama oturduktan sonra bir daha kıpırdamam neredeyse imkânsızdı. Güreşçi divana kuruldu ve elindeki çizgi romana geri döndü. Barbar Conan’ın Vahşi Kılıcı. Ayakta dikilen Kiraz’a kafamla oturmasını işaret ettim.

“Sigara?” diye sordu patron.

“Hayır, sağ olun,” dedim. Aslında bir tane yaksam iyi geleceğini biliyordum ama yine de kendimi tuttum. Neredeyse on yıldır tutuyordum kendimi.

Patron, Parliament paketinin kıcını birkaç defa masaya vurdu, sonra jelatinini titizce soymaya koyuldu. “Bu çalan kim, biliyor musun?”

Yumuşak sesli bir piyano, kalabalık bir yaylı grubu ve cılız bir baterinin çaldığı parça kulağıma son derece tanıdık geldi ama ne olduğunu çıkaramadım. Genellikle pahalı otellerin tuvaletlerinde tercih edilen türden bir müzikti. Ayıp olmasın diye bir süre dinliyormuş gibi yaptım. “Bilmiyorum,” dedim, “ama çok güzelmiş. Rahatlatıcı. İnsanın kafasını boşaltıyor.”

“Titanik,” dedi Kiraz kısık bir sesle.

“Güzeldir tabii. Richard Clayderman adında çok büyük bir sanatçıdır kendisi. Rahmetli annem çok severdi. Altın saçlım, pırlanta gözlüm diye sevip okşardı kaset kapaklarındaki fotoğrafları. Allah rahmet eylesin, babam müthiş bir adammış. Almanya’dan bütün kasetleri toplayıp getirmişti zamanında. O devirde kim nereden bilecek böyle müzikleri. Şimdi bizim bu salağa öğretmeye çalışıyorum ama cahil olduğu için kafası basmıyor. Sen kimi seviyordun lan?”

Güreşçi gözlerini çizgi romanından ayırmadan cevap verdi. “Tarkan’ı seviyorum abi. Bir de Hadise’yi seviyorum.”

“Al işte, Tarkan’ı seviyormuş, bir de Hadise’yi seviyormuş. Hadise kim lan?”

“Erevizyona katıldı ya Niyazi Abi, sonra da yetenek yarışmasında jüri oldu. O işte.”

Patron Niyazi, sigarasını yakıp uzun bir nefes çekti. Elli yaşlarında, iskelet gibi sıkıca bir herifti. Suratında neredeyse hiç et yoktu. Biraz şiddetli aksırsa, elmacık kemikleri deriyi yırtıp dışarı fırlayacaktı. Saçları, doğada bir benzeri olmayan, acayip bir kahverengiye boyanmış, büyük bir dikkatle ortadan ikiye ayrılmıştı. Elektriklenip havaya dikilmiş ince teller, pervanenin esintisinde titreşiyordu. Bıyığı da aynı renge boyanmıştı ve belli ki üzerinde saatlerce çalışılmıştı. Sırtında kolları sıvalı sarı bir gömlek, bileğinde ise büyük olasılıkla çakma bir Rolex saat vardı. Saat sahibi de olabilirdi tabii, emin olamadım.

“Neyse, biz işimize bakalım. Ne kadar istiyorsun kardeş? İlk elliyi aynı ablaya verdiğim fiyattan veririm, daha fazlasını istersen fiyat ikiye katlanır. Pazarlık yok. Nusret, kapat lan oğlum şu teybi, kendi söylediklerimi zor işitiyorum.”

Piyano ve kemanlar susunca pervanenin gürültüsü odayı kapladı. Alet tavana eğri monte edilmişti sanırım. Her turun sonunda acı çeken yavru bir kedi gibi rahatsız edici bir ses çıkarmaktaydı.

“Para almaya gelmedik,” dedim. “Arkadaşımın bir borcu varmış, onu kapatmaya geldik.”

Niyazi, gözlerini sigarasının yanan ucuna dikti. “Borç kapatılmaz. Borç zamanı gelince ödenir.”

“Arkadaşım otuz bin lira almış. Nakit otuz bin lira getirdim yanımda. Hesabı hemen şimdi kapatabiliriz yani.”

Herif bana bakıp gülümsedi. İnsan birisine çok acıdığında yarım yamalak gülümser ya, aynı öyle gülümsedi. Sonra sesini alçaltıp tane tane konuşmaya başladı. “Hiç öyle şey olur mu bebe-

ğim? Bana ne otuz bin liradan? Vadesi gelince küçükhanım otuz bin lirayı tıkr tıkr ödeyecek zaten, ondan hiç şüphem yok. Beni asıl ilgilendiren, on iki ay boyunca alacağım faiz. Seni bilmem ama ben karnımı faizle doyuruyorum bebeğim.”

Komiklik olsun diye böyle konuşuyorsa çok başarısızdı ama gıcıklık olsun diye yapıyorsa on üzerinden on alırdı. Bebeğim diye bana mı hitap ediyordu, Kiraz'a mı, onu da anlayamadım. Gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu. Pervane pek bir işe yaramıyordu, odanın havası iyice ağırlaşmıştı. Bana ne bu insanlardan diye düşündüm. Ne işim vardı orada, benimle hiç alakası olmayan birtakım hayatlara ne demeye burnumu sokuyordum? Kiraz'ı bırakıp kendimi o daracık odadan dışarıya atmak, arkama bakmadan uzaklaşmak istedim. Yapabilirdim de.

“Nusretim, hesapla bakalım, küçükhanımın hesabından ne kazanıyoruz.”

Oturduğum yerde dönebildiğim kadar dönüp Nusret'e baktım. Milli güreşçimiz divanın altından bir dizüstü bilgisayar çekip çıkardı. Elektronik cihazlardan pek anlamasam da, bunun dükkânlarda satılan bilgisayarlardan olmadığını bir bakışta söyleyebilirdim. Hurdacıdan toplanmış, birbiriyle hiç alakası olmayan parçalardan yapılmış, ucube bir aletti. İnsan yanlış bir yerinden tutsa elinde dağılılabilirdi. Sağından solundan bir sürü başıboş kablo fırlamıştı; aralarında en kalın olanı divanın altına kadar uzayıp gözden kayboluyordu. Gözlerimi kısa bir süre için bile olsa Patron Niyazi'den ayırdığım için huzursuz oldum, tekrar önüme döndüm.

“On iki ay boyunca her ay üç bin lira faiz alıyoruz abi,” dedi Nusret ensemblem dibinden. “Altıncı ayın sonunda anaparanın yarısı, on ikinci ayın sonunda da kalan kısım.”

“Bana böyle dememiştiniz ama,” diye atladı Kiraz.

“Ama ama ama. Büyükle konuşurken lafa karışmanın ayıp olduğunu öğretmediler mi sana? Toplamda ne alıyoruz yani Nusretim?”

“Toplamda altmış altı bin lira abi.”

“Bankadan kredi alsak bunun onda biri faiz kesmezler,” dedim.

“Bak bakayım şuraya.” Parmağı ile alnını gösterdi. “Garanti Bankası yazıyor mu?”

Pervane yalpalaya yalpalaya dönmeye devam etti. Perdenin etekleri dalgalandı. Niyazi, sıkıntıyla içini çekti ve sigarasını kül tablasında ezerek söndürdü.

“Şimdi bu yakışıklı kardeşimiz bana altmış altı bin lirayı, hem de namusumla ve şerefimle kazandığın altmış altı bin lirayı unut gitsin, diyor. Bir anlaşma yaptık ama kimin umurunda, benim canım artık anlaşmaya filan uymak istemiyor, diyor. Yanında çalıştırdığın adamların maaşlarını ödeme, ne fark eder, çünkü ben bu sabah uyandım ve birdenbire karar değiştirdim, diyor. Senin vaktine, emeğine, ekmeğe parana filan zerre kadar kıymet vermiyorum, diyor. Hem o kadar akıllıyım ki, sana da işini öğretmeye geldim, diyor Nusretim. Ne dersin, bizi enayi mi zannediyor bu kardeş?”

“Estağfurullah ama sanki biraz öyle, Niyazi Abi.”

“Ne yapacağız peki bu durumda Nusretim?”

“Sen daha iyi bilirsin abi.”

“Valla bizim bildiğimiz şudur: Namuslu insanlar borçlarını tıkr tıkr öderler. Daha önemlisi, faizlerini de tıkr tıkr öderler. Kalkıp bana faiz haramdır muhabbeti yapmayacaksınız inşallah. Haram maram konularına girmek istiyorsan yanlış mahalledesin. Bak bir seferinde onu da söyleyen çıktı, götümünden uydurmuyorum yani, af buyurunuz. Durumu uygun bir şekilde izah ettik tabii. Uzun süre yürüyemedi arkadaş.”

“Tehdit mi ediyorsun?” dedim. Basbayağı tehdit ediyordu. Sadece biraz zaman kazanmak için aklıma gelen ilk şeyi söylemiştim.

“Asla. Biz kimseyi tehdit etmeyiz. Ayrıca genç bayanlara asla el kaldırmayız. O yüzden ne yapacağımızı sana izah edeyim be-

beğim. Nusret'in de söylediği gibi, küçükhanımdan her ay üç bin lira tahsil edeceğiz. Eğer bu ödemelerden herhangi biri, bir gün bile gecikirse o zaman kalbimiz kırılır. Küçükhanımın soyunu sopunu biliyoruz. Onun söylemediklerini de biz kendimiz öğrendik. Şu bilgisayarın içinde kocaman bir dünya var. Anası kimdir, babası kimdir, nerede oturur, günde kaç defa helaya gider, hepsi yazıyor aletin içinde. Mesela orada ne yazıyor biliyor musun? Bu küçükhanımın yaşlı başlı bir babası var. Neydi adı Nusretim?"

"Sabri Tuna."

"Evet, Sabri Tuna. Bu Sabri Bey Amca işini pek seviyormuş. Öyle dandik bir iş de değil, bildiğin alın teri, el emeği. El emeği derken, harbi el emeği, elini kullanması lazım yani. Hepsi orada yazıyor, inanmıyorsan göstereyim... Ne diyordum, eğer bir ay faizi aksatarsanız, Nusret bir gün ansızın gelir, Sabri Bey Amca'nın bir parmağını kırar. ÇIT! Diyelim ki akıllanmadınız, bir ay daha mı aksattınız, Sabri Bey Amca sabah kahveye giderken bir bakıyor, karşısında Nusret. Daha selamünaleyküm bile diyemeden, ÇIT! Gitti bir parmak daha."

Kiraz'ın gözleri kocaman olmuştu ama neyse ki ağlamıyordu. Ağlamaya başlasaydı ne yapardım, bilmiyorum.

"Sen kendini ne sanıyorsun!" diye diklendim.

"Çok ayıp. Daha lafım bitmedi ki. Diyeceksin ki, iki elde on parmak var, halbuki bizim sana on iki tane faiz borcumuz var. Nasıl olacak da olacak? Hemen izah edeyim. Arada benim canım sıkılır, Nusret'i parmak kırmaya yollayacağıma bir bakarsınız kendim gelip bulurum Sabri Bey Amca'yı. Ben öyle parmak filan kırmayı sevmem. Ama çok şahane dizkapağı kırarım. Tam buradan."

Başparmağımı Kiraz'ın dizinin yan tarafındaki yumuşak noktaya bastırdı. Kızcağız elektrik çarpmış gibi irkildi.

"Çek ulan elini kızın üzerinden!" diye ayağa fırladım. Daha doğrusu fırlayacaktım ama kocaman bir el enseme yapışıp kafamı masaya bastırdı. Son anda başımı çevirmeseydim, burnum for-

mikaya yapışıp dümdüz olacaktı. Onun yerine şakağım yapıştı. Güreşçi tahmin ettiğimden daha güçlüydü. Enseme biraz daha bastırınca, çenem kırılmasın diye ağzımı aralamak zorunda kaldım. Köpek dişlerimden biri yanağımın içine saplandı.

"Diz kırığı de pek fena bir şeydir," dedi Niyazi. "Hele o yaşta kolay kolay iyileşmez. Allah korusun, sakat kalır adamcağız."

Kendimi kurtarmak için Nusret'in bileğini kavramaya çalışırken biraz daha tepindim. Herif enseme bıraktı, avucuyla yanağımı basket topu tutar gibi kavradı ve kafamı yanlamasına masaya vurdu. Sonra da bütün ağırlığıyla abandı. Önce gözümün önünde siyah noktalar uçtu, ardından her yer kararmaya başladı. Biraz daha bastırırsa yüzümün sağ tarafındaki kemiklerin teker teker kırılacağından hiç şüphem yoktu. Gözümle kulağımın arasındaki bölgeden şimdiden bazı çıtırtılar gelmeye başlamıştı. Hırıltıya benzer bir ses çıktı ağzımdan. Pes ettiğimi göstermek için ellerimi kaldırdım, bunun üzerine herif de abanmaktan vazgeçti.

Dilime kan tadı geldi.

Modern fizikle tanışmamış insanlar, bir saniyenin her yerde ve her koşulda aynı uzunlukta olduğuna inanırlar. Oysa pek çok kişinin de bildiği gibi, zaman kendi içinde tutarlı bir şey değildir. Nerede durduğunuza ve nereye baktığınıza bağlı olarak hızlanabilir ya da yavaşlayabilir. İleriye ya da geriye doğru gidebilir. Bazen tamamen durur. Saniyeler benim için durduğunda başımı oynatamadığım için görebildiklerim sınırlıydı. Öncelikle garip bir açıdan kendi burnumun ucunu görebiliyordum. Masanın üzerindeki ekmek kırıntılarını ve bardak izlerini görebiliyordum. Kiraz'ın yüzünü görebiliyordum. Altdudağımı ısıyor ve ağlamak için kendini zor tutuyordu. Hareket edebilseydim kafamı çevirirdim.

"Buraya kadar zahmet edip gelmişsiniz, bari boş yere gelmiş olmayın da biz de üzülmeylem," dedi Niyazi. "Bu ayki faizimizi ikiyle çarpalım, değil mi? Nusretim, bir bakar mısın, kardeşimiz yüklü gelmiş, demin şikâyet ediyordu."

Goril yavrusu boşta kalan eliyle kıcımlı yoklamaya başladı. İlk andaki şaşkınlığı üzerimden atınca aslında niyetinin pantolonunun ceplerine erişmek olduğunu anladım. “Orada değil ulan, montumun cebinde,” dedim. Ağzımı kapatıp yutkunamadığım için kanla karışmış tükürüklerimin dudaklarımın kenarından masaya sızmasına engel olamadım.

“Kardeşimizi bırak artık istersen, canını çok fazla acıtma. Sonra arkamızdan, şu bizim Niyazigiller de hiç kibar değillermiş derler, suçumuz yokken adımız çıkar.” Gözümün ucundan görebildiğim kadarıyla zarfın içindeki paraları sayıyordu. “Vazgeçtim, ikiyle değil, üçle çarpalım...”

Bir deste banknot alıp gömleğinin cebine tıkaştırdı. Yarı yarıya incelmış zarfı suratımın dibine fırlattı. Aynı anda Nusret denen goril yavrusu da kafamı bıraktı.

İlkokulun başlarında, biraz meraktan biraz da cesaret gösterisi olarak pilleri dilimize bastırıp beklerdik. Dikdörtgen prizma şeklinde ve iki ucu da tepesinde olan dokuz voltluk pilleri. Kıbrıs’tan alınma uzaktan kumandalı arabaların içinden çıkardı o piller. Benim uzaktan kumandalı arabam yoktu ama bizim sınıfta bir çocukta vardı. Pillerini söküp sırayla ağzımıza dayar, dilimizi yavaş yavaş uyuşturan metalik tada ne kadar uzun süre dayanabileceğimizi ölçerdik. Yıllar sonra kanın tadının da aynı olduğunu öğrenmiştim. Fakat kan, insanın ağzında uyuşukluk bırakmıyordu. Korku, öfke ve hırs gibi bambaşka hisler bırakıyordu.

“Polise gitmeye kalkarsanız ne olur, biliyor musunuz? Hiçbir bok olmaz. Çünkü polis de biliyor bizim namusumuzla ve şerefimizle işimizi yaptığımızı. Boş yere adamların kafasını şişirmiş olursunuz, o kadar. Hem o saniyede kulağımıza gelir, çok fena kalbimiz kırılır. Kalbimiz kırılınca da neler yapacağımızı demin izah etmiştim, tekrar etmeme gerek yok, değil mi bebeğim?”

Pis bir sırıtışla Kiraz’a doğru kaykıldı. “Aaa, niye öyle sessiz sessiz ağlıyorsun ama? Şu pırlanta gözlerine yazık...”

Niyetim, Nusret elini ensemden çeker çekmez ayağa fırlamak ve kulaklarından yakaladığım gibi burnunun ortasına kafamı geçirmektir.

Elini ensemden çeker çekmez ayağa fırladım fırlamasına, ancak divanla masanın arasında sıkışıp kaldığım için yeteri kadar hızlı hareket edemedim. Herife doğru dönmem tahmin ettiğimden daha uzun sürdü. Hayvan herif de durup beni beklemedi elbette. Nasıl olduysa jetonu çabuk düştü. Ben kollarımı uzatırken, o bir adım geriye kaçtı. Ellerim havada asılı kalakaldım.

Hâlâ masayla divanın arasından çıkamadığım için başka bir hamle yapmam imkânsızdı. Herifin suratını çirkin bir sırıtış kaplayınca tepem adamakıllı attı. Kendimi sıkıştığım yerden kurtarır kurtarmaz delikanlılığı bir kenara bıraktım ve en kısa sürede en fazla hasarı vermeye karar verdim. İyice yaylanıp dizimi bütün gücümle pisliğin hayalarına geçirdim.

Ağzından salyalar akararak yere devrileceğini, acıyla kıvranıp nefes alamayacağını ve uzun bir süre ayağa kalkamayacağını umuyordum. Devrilmedi. İki büklüm bile olmadı. Sadece ellerini kasıklarına götürdü, biraz da suratı morardı, o kadar. Açıkçası hayal kırıklığına uğramıştım ama hiç yoktan iyiydi. Karşı saldırıya hazırlıklı olmak için gözlerimi heriften ayırmadım, omzumun üzerinden, “Hadi Kiraz, gidiyoruz,” dedim.

Herhangi bir cevap gelmedi.

“Kiraz kalksana!”

“Kalkamıyorum Giray Abi,” dedi incecik bir sesle.

Mecburen dönüp baktım.

Niyazi oturduğu yerden kolunu uzatmış, Kiraz’ın kafasına bir silah dayamıştı. Bezgin gözlerini ise bana dikmişti. Kiraz da gözlerini bana dikmişti. Suratı bembeyazdı.

“Sakin ol,” dedim Niyazi’ye. Kollarım ve bacaklarım bir anda pelte kıvamına gelmişti ama belli etmemeye çalıştım.

“Sen sakın ol bebeğim.”

Bu arada Nusret, nereden bulup çıkardıysa, itfaiyecilerin kullandığı cinsten kırmızı başlı bir baltayı elinde çevirerek yanımda belirdi.

“Tamam,” dedim. “Tamam, haklısın. Konuşacaklarımızı konuştuk, şimdi arkadaşım ile birlikte buradan çıkıp gideceğiz. Daha fazla sorun çıksın istemiyoruz.”

“Ben de aynen öyle düşünüyorum.”

Masanın üzerindeki cılız zarfa uzandım.

“Şşt,” dedi Niyazi. “O burada kalıyor. Az önceki aptallığın yüzünden yarışmayı kaybettin.”

Nusret baltasını şöyle bir sallayıp tarttı, dengesini kontrol etti.

“Bu oğlanın parmak kırmaktan daha iyi yaptığı bir şey varsa, o da parmak doğramaktır.”

Elimi Kiraz’a uzattım. Gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Niyazi’nin silahını indirip beline soktuğunu fark etmiş miydi, bilmiyorum. Ben kolundan tutup çekene kadar hareket edemedi.

12.

Dükkânın önüne çıkana kadar ikimizin de ağzını bıçak açmadı. Bana kalsa, en az on gün boyunca konuşmazdım ama Kiraz o kadar sabırlı değildi.

“Bir yerine bir şey olmadı ya?”

“Yürü,” dedim. “Burada olmaz.”

Niyazi’nin yeraltındaki deliğinden yeryüzüne çıkıp bizi seyrettiğine emindim. Niyazi’yle birlikte Nusret ve hatta kasaptaki yaşlı herif, üçü birden arkamızdan pis pis sırtıyordu herhalde. Ben ise arkama bakmıyordum. Tabancayı gördükten sonra bedenimi garip bir uyuşukluk sarmıştı. Yırtıcı bir hayvanı uykusundan uyandırmaya korkar gibi yavaş konuşup, yavaş çıkmıştım o odadan. Son on dakikaya dair net olarak hatırladığım tek şey tavandaki pervanenin sesiydi. Onun dışında her şey, sarhoş kafay-

la görülmüş bir rüyadan geriye kalan kopuk sahneler halindeydi kafamda.

Tehlikeyi atlatır atlatmaz o uyuşukluk zihnimi terk etti, soluklarım hızlandı, cayır cayır yanan bir öfke göğsüme doldu. Sinirden nefesim tıkanı. Çaresizlikten kudurmak üzereydim. Gencecik bir kızın kafasına silah dayayan haydutların karşısında ne yapabilirdim ki? Ben de cebimden tabanca çıkarıp kafalarına birer tane sıkacak olmadıktan sonra ne yapabilirdim?

Sağıma soluma bakmadan şuursuzca yürüyordum. Kiraz bana yetişebilmek için arkamdan koşuyordu. Goncagül Et Sarayı’ndan iyice uzaklaşmıştık fakat tam olarak nerede olduğumuzu bilmiyordum.

“Dur biraz,” dedi Kiraz. “Nefes nefese kaldın.”

Koluma yapışıp bir kuruyemişçinin önünde durdurdu beni.

“Dudağın kanamış. Bir şişe su alıp geliyorum.”

Sakinleşmek için gözlerimi kapayıp bekledim. Gırtlığımızı kadar bir pisliğe batmıştık ve nasıl çıkacağımızı bilmiyordum. Bildiğim tek şey, beni aşağıya çeken bir sorumluluk duygusuydu. Dalgıçların bellerine bağladıkları kurşun kütleler gibi ağır bir sorumluluk duygusu. Bir şeyler yapmak zorundaydım.

13.

“Kıpırdamadan durur musun lütfen.” Kâğıt mendilin ucunu ıslattı ve dudağımın kenarına bastırıldı. Derin bir nefes alıp gözlerimi açtım.

“O kadar çok mu acıyor?”

“Boş ver beni,” dedim. Kâğıt mendili elinden alıp suratımı temizledim. “Bana bak, çok korkmadın değil mi? Yani aslında korkacak bir durum olmadı. Yani bir halt edecekleri yoktu. Sadece gözümüzü korkutmak için—”

“Evet,” dedi. “Biliyorum, sadece korkutmak için.”

“Merak etme, ben her şeyi halledeceğim. Sen kafana takma,” dedim.